

VAS-ÉS-FÉM-MUNKÁS

A ROMÁNIAI VAS-, FÉM- ÉS VEGYIPARI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZOVETSÉGÉNEK HIVATALOS KÖZLÖNYE

Előfizetési ár: egy évre 100, fél évre 50 Lei
TELEFON 4-50-13

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
B U K A R E S T, STRADA ISVOR No. 11

A resicai új munkásotthon felavatási ünnepélye

A modern munkásmozgalom soha el nem lanyhuló ereje, az építő és teremtő új világ felé tör. Azon új világ felé, amelyben az emberi szellem magasabbrendűségén alapulva, megalkotja az emberiség számára a közösséget, amely közösségen belül megszűnnek azok a gazdasági, politikai, kulturális és erkölcsi válaszfalak, amelyek ma osztályokra bontják az emberi társadalmat.

A mai társadalmi rendszerben osztályok állanak szemben egymással. Egyik felől a tőkés, a gazdagok osztálya, másfelől a szegény, nincstelen proletárok osztálya. Ezt az osztálytagozódást van hivatva megszüntetni a szocialista eszmén felépült szakszervezeti mozgalom, amiért azonban kiméretlen harcot kell folytatni, mert a tőkésosztály állandó jellegűen továbbra is fenn akarja tartani azokat a gazdasági és politikai válaszfalakat, amelyek számukra fényes kiváltságos helyzetet biztosítanak. Ezért osztályharc alapján állók a mi szakszervezeteink, amely harc folyik mindaddig, amíg meg nem valósul az a társadalmi rendszer, amelyben nem lesznek kiváltságos nemdolgozó lények, hanem a termelt javak és politikai jogok igazságos megosztása alapján egyforma életkörülményekkel felruházott szabad emberek lesznek.

Az osztályharcos szakszervezeteket, magától értetődőleg, sok gáncs, üldöztetés és támadás érte kezdettől fogva, az uralmukat féltő és az egész gazdasági és politikai hatalmat kézbentartó kiváltságos osztályok részéről. A szakszervezetek az osztályharc tüzeinek jegyében születtek és éppen ez a tudat acélozza meg a szakszervezet uttörőinek hitét és kölcsönzött soha nem csüggedő reménységet és azt a tudatot, hogy ha kell, harcok árán is biztosítja a lépésről lépésre való előhaladást a dolgozó proletáriátus szabad világa felé.

És az uttörő munkában nemcsak a kapitalizmussal, a látható ellenféllel kellett megküzdenie a szakszervezeteknek, hanem a gondolkodás nélkül tűrő és szenvedő proletártömegek saját sorsuk iránti nemtörődömségével, tudatlanságával és gyávaságával.

Mennyi fáradság, mennyi küzdelem, agitáció és felvilágosító munkát kellett végezni, amíg a tömegek közt gyökeret vert a szervezkedés szellemének hatalmas, nagy átfogó erejének tudata.

Mennyi gyűlés, értekezlet, oktatómunka és szocialista betű kellett ahhoz, hogy a tömegek öntudatra ébredjenek és a saját érdekük megvédéséért csatasorba álljanak. Bár még sok a tennivaló, még hatalmas nagy alkotó munka vár az osztályharcos szakszervezetekre, de az út már meg van nyitva. A legnagyobb akadályok porrá vannak zúzva, csak tovább kell folytatni az uttörő munkát. Az osztályharcos szakszervezetek ma már hatalmas koncepcióval dolgoznak és ellenáthatatlan vonzóerőt gyakorolnak az eltiport és megkínzott munkásságra.

És nyugodt lelkiismerettel állapíthatjuk meg, hogy Resica munkássága a modern munkásmozgalom terén megtette kötelességét. Annak a nagy, hatalmas szakszervezeti koncepciónak a jegyében építette ki szervezeti életét, ami külföldi ipari államok munkásmozgalmi viszonyainak felel meg. Nem dema-

gógia, nem üres szóbeszéd kísérte őket szervezkedésükben, hanem az építő és teremtő munka, aminek látható eredményei, elszakíthatatlan vonzóerőt képeznek a szakszervezet és munkásság között. A szervezethez való ragaszkodásnak, bizalomnak és reménységnek a légkörét alakították ki az által, hogy a munka harcmezéjén, a kapitalista robotban védelmet nyújt a szakszervezet a munkásságnak, megtörte a kapitalisták acélvárát. Emberséges bánásmódot, ürhetőbb bér és munkaviszonyokat küzdött ki az eddig védtelen munkásságnak. Tekintélyt biztosított az eddig lenézett és emberszámba nem vett resicai proletároknak.

A szakszervezeti oktatás és szociális nevelés a munkásság között a kölcsönös segítség a munkásszolidaritás magasan szárnyaló szellemét honosította meg. Munkánélküli segély, betegség, temetkezési segély és más külön-

féle segélyek óvják a munkást inséges napjaiban a végső nyomor ellen. Hatalmas méretű fogyasztási szövetkezeti intézményük van, amely intézmény védelmet biztosít Resica munkásságának, a polgári spekulatív kereskedelem uzsorája ellen.

A gazdasági intézmények kiépítésével párhuzamosan, megvalósultak a kulturális intézmények is, mely intézmények mintegy kiegészítő részét képezik a modern munkásszervezetnek. Tudományos kérdések, a szocialista gazdaságtan és politikai irányvonal ismereteinek terjesztése állandó programponjtját képezi a kulturgárdának. Gyönyörűen működő dalárda, zenekar és műkedvelőgárda áll a tagok rendelkezésére. A sportszakosztály, nőmunkás- és ifjúságmunkásszervezet mind-mind a szervező és teremtő proletárerőnek fényes tanúbizonysága.

Az újonnan épült munkásotthon

Resica munkássága az új munkásotthonának megépítésével a modern ipari munkás ideális álmát valósította meg. Kényelmes, higiénikus, a modern építkezés mindenirányú követelményeinek megfelelő szép és hatalmasarányú otthont teremtett meg, amely otthon minden igényt kielégít. Ehhez a munkásotthonhoz hasonló, csak a külföldi fejlett iparicentrumhoz szervezett munkásainak birtokában lehet találni.

A resicai munkásságnak kellett és szüksége volt az új munkásotthonra. A szervezetnek több mint háromezer tagja van és ennek a taglétszámnak megfelelő befogadóképességű épület hiányában, nem tudná levezetni a szakszervezeti élettel járó mozgalmi tevékenységét.

Az új munkásotthont három épülettömb képezi és hatalmas nagy telken vannak elhelyezve. Az uccai frontra van építve a nagy és hatalmas diszterem, gyönyörű szép, impozáns, uccai homlokzattal, amely terem egyúttal mozielőadások és színelőadások célját szolgálja, valamint itt tartják a nagyobb szabású gyűléseket is. A terem belső hossza 32 méter, szélessége 15 méter és a magassága 9 és fél méter. A terem balkonnal és egy 15 x 10 méteres színpaddal és hozzátartozó helyiségekkel van ellátva. A bejáratnál impozáns, tágas előcsarnokba lép az ember, ahol a ruhatár és a pénztárfülkék nyertek elhelyezést.

A terem 895 ülőhellyel van ellátva. Állóhellyel együtt 1500 személyre szól a terem befogadóképessége.

A beső dszítés egyszerű és mégis megragadón, szép, a fal 2 méter magasságig diófa színű funirral van burkolva, onnan a mennyezetig vörös bársony szövettapéta, amit ezüstözött tartórudak rögzítenek a falhoz. A világítást 160 közvetett fényű ivlámpa szolgálja 9600 kwattal. Az összes helyiségek a legmodernebb légfűtésre vannak berendezve.

Ez az épületszárny négy és fél millió lejbe került, amely összeg jóval többre rugott volna, de az egész fűtési berendezést gépezettel együtt, a vilánszerelést, a diszímunkálatokat és az egész épület vasmunkálatait a csoport tagjai ingyen végezték. Az építés 1935-ben kezdődött és ez évben nyert befejezést.

A második épületben a helyi csoport különböző szervei, az irodák és kisebb értekezletek célját szolgáló helyiségek vannak elhelyezve. Ezt a háztömböt 1933 és 1934-ben építették, aminek költsége két és fél millió lei összeget tett ki. Az alagsorban van a tornaterem, tusfürdő és központi fűtés ka-

zánterem. Földszinten: a befizető helyiségek, bizalmi férfiak tanácskozó termei, ping-pong és biliárd-saktermek és gondnoki lakás. Az emeleten: a vezetőségi ülésterem és 9 irodahelyiség, melyekben a következő szervek nyernek elhelyezést: a szakszervezet titkársága, a nőmunkás-szervezet, az ifjúságmunkás-csoport, a sportszakosztály, a „Munka” szövetkezet irodája, az építőmunkás-csoport, a Magánalkalmazottak szervezete és Szociáldemokrata pártiroda.

A harmadik épületben a fogyasztási szövetkezet nyert elhelyezést. E szárny bár még régi, de már a közel jövőben ennek a helyét is teljesen új épület fogja pótolni.

A szövetkezetről tájékozás szempontjából csak röviden a következőket jegyezzük meg: a szövetkezet 1930-ban alakult 500.000 lej alaptőkével. Ma a szövetkezetnek 1200 tagja van. Az alakulás óta több mint 35 millió lei forgalma volt. Az 1932—1933. években a tagok a vásárlás után 2 százalékos, 1934-ben 3 százalékos és 1935-ben 4 százalékos kaptak prémium képpen. A befektetett tőke után pedig 5 százalékos osztalékban részesültek. Hogy a tagok ilyen kedvezményben részesülhetnek ez a körülmény, a helyes és célszerű gazdálkodásnak tudható be és annak, hogy az elárúsító segédszemélyzetet kívül minden, adminisztrációval járó munkát a szaktársak díjmentesen végeznek.

Szép és tiszteletreméltó fejlődést értek el resicai szaktársaink a szervezés és teremtő munka terén. azonban amíg idáig jutottak sok küzdelembe és fáradságba került. A szenvedés és üldöztetés minden kálváriáját meg kellett járni. De a kitartó munka a szocializmusból vetett hit meg kellett hozza a maga gyümölcsét. A háború előtti magyar rezsim alatt csak nehezen verhetett gyökeret a szervezkedés. A gyárigazgatóság és a hatóságok az üldözésnek és terrornak minden vállfáját kitalálták, csak hogy lehetetlené tegyék a szocialista eszmék terjesztését. Gyűlések tartása tilos volt. Minden szocialista újságot, sajtóterméket kitiltottak a gyár területéről. Akiről kiderült, hogy szervezett munkás vagy pláne vezető tisztséget vállalt, azt irgalmatlanul elbocsátották. Csupán 1916—1917-ben a háború alatt, amikor már az akkori magyar kormányzat, kénytelen volt az egész országban a munkásságra rakott bilincsek sajtó szorításán enyhíteni s a munkásszervezkedés útját megnyitni csak akkor kezdett gyorsabb tempóban a szervezeti élet Resicán kifejlődni. Kezdetben itt is csak úgy mint a legtöbb helyen a szapszervezet csak nehezen talált hajlékot magának.

A Romániai Gyáriparosok Szövetségének Kongresszusa

Titokban, erdőben, eldugott helyekre volt kényszerülve és boldogak voltak a munkástársak, amikor már nyíltan füstös korcsmák levegőjében bonyolíthaták le szervezeti ügyeiket. Magánhelyiségre hosszú időn keresztül nem is gondolhattak. A gyár igazgatósága minden háztulajdonost leterrorizált, hogy bérbe ne adja a helyiségét a szervezetnek, ha pedig nesztét vette, hogy a szervezet valamelyik eladó házat meg akarja vásárolni, akkor azt bármilyen áron, de elkaparintotta a maga részére. Az első házat 1918-ban vásárolták titokban, amit a hatóságok és a gyárigazgatóság csak akkor tudott meg, amikor a vásár már befejezett tény volt. És e vásárt követően részvénytársasági alapon még két házat vásároltak, amelyek — az új házakon kívül — ma is a szervezett tulajdonában vannak.

Ma már azonban a kezdet nehézségén jóval túl vannak resicai szaktársaink. Mindazt ami van, a maguk erejéből az összesség áldozatkészségéből a munkásszolidaritás magasan szárnyaló lelkesedéséből valósították meg. És ezek a ténybeli eredmények örök büszkeségei maradnak a mai munkásgenerációnak Resicán. Ami azután kell következzen és ami a legfontosabb, hogy legyenek méltó utódok, akik az elért eredményeket megtartsák és azt tovább fejlesszék.

ÜNNEPÉLYES MEGNYITÁS

Az új otthon ünnepélyes megnyitása, mintegy három-négyezer munkás részvételével február hó 23-án volt. Az ünnepi és üdvözlőbeszédet hangszórókkal közvetítették és így az uccára és udvarra kiszorultak is élvezhették az elmondott ünnepi és üdvözlő beszédeket.

Az ünnepélyes ülést Klein szaktárs, mint a helyi szakszervezet elnöke nyitotta meg, szívélyesen üdvözölte a munkásság összességét és a megjelent vendégeket.

Azután Mustetiu szaktárs tartotta meg ünnepi beszédét. Ismertette az otthon építésének történetét, fontosabb és kiemelkedőbb eseményeit. Sok gáncs és akadályban volt részünk — mondja — csupán a munkásság nyújtott őszinte és szeretetteljes támogatást és azon ténynek, hogy a munkásság a maga erejére támaszkodva folytatta a megkezdett munkát köszönhető, hogy ma mégis Resica munkássága ünnepelheti új otthona megnyitásának időpontját.

Üdvözlőbeszédet tartottak: Gavrion I. a helyi Szociáldemokratapárt nevében, Bernau P. és Muntean N. a Vasas Szövetség nevében, Mihailă P. a Bányászszövetség nevében, Șerbu G. a kerület bányászszervezeteik nevében, Craiovean szaktárs az aninai, nadrági, bocsaromanai és ferdinandi vasas csoportok nevében, Crăciun P. a bukaresti vasas csoport részéről. Továbbá Rosser elvtárs az aninai pártszervezet, Mayer elvtárs a bánáti tartományi párt és Čocos elvtárs a temesvári c. f. r. munkások nevében. A központi szociáldemokrata párt és az országos szaktanács nevében Rădăceanu elvtárs mondott üdvözlő beszédet.

A Munkaügyi Minisztérium részéről Hanes Traian kerületi inspektor új részt és tartott szívélyes üdvözlő beszédet. A temesvári munkakamarát Teodorescu Vasile elvtárs képviselte és üdvözölte Resica munkásságát.

Az ünnepélyes megnyitáson képviseltette magát az U. D. R. igazgatósága és ugyancsak képviselve voltak a helyi hatóságok is.

Az új otthonban délután 5 órakor volt az első mozielőadás és este 9 órakor a nagyszerű felkészültségről tanuskodó műkedvelő gárda operett-színelőadásban gyönyörködtette az ünneplő munkásságot és a vendégeket.

A ZERNESTI SZAKSZERVEZET FELHÍVÁSA a Szövetség összes helyi csoportjaihoz.

A zernesti vas-, fém és vegyipari munkások helyi szakszervezete tekintettel, hogy tagjainak nem áll megfelelő otthon rendelkezésére, ami rendkívüli hátrányokat jelent a szakszervezeti élet intenzívebbé tétele szempontjából, ezért elhatározta, hogy saját részére munkáshotont épít. Minthogy azonban nem áll megfelelő összeg rendelkezésére, ezért a Szövetség összes helyi csoportjait felkéri, hogy tehetségiukhoz mérten nyújtsanak anyagi támogatást, hogy ezen magasztos célt való válthassák.

Minden adakozás a következő címre küldendő: **Gheorghe Bălăscău Str. Răului No. 620. ZERNESTI, Jud. Brașov.** A csoport a befolyt összegeket a szaklap útján fogja nyugtázni. Minden támogatásért előre is testvéri köszönetet mond a

Zernesti Szakszervezet Vezetősége.

A romániai Gyáriparosok Szövetsége február 3-4-én tartotta meg országos kongresszusát. A gyáriparosok nemzetiségre, fajra és az üzem természetére való tekintet nélkül egy szervezetben vannak tömörülve, hogy ezáltal egy egységes irányt szabhassanak, gazdasági, pénzügyi, politikai és szociális természetű problémáiknak. Az ő szakmai szervezkedésüket a törvény lehetővé teszi, és e tekintetben korlátlan támogatást élveznek a mindenkori kormányférfiak, az összes polgári politikusok, a polgári jobb és baloldali sajtó részéről. Ezt a szakmai szervezetet nem érinti az ostromállapot, a cenzura nem hat reá befolyással és a közigazgatási és rendőrközegek sem akadályozzák meg kifejlődési lehetőségeit, ellenére annak, hogy a világon sehol sincsenek kifejezettebb nemzetközi összetételű kapitalisták, mint a mi országunkban.

A petroleum, kőszén, cement, vegyipar, celuloze, papír a nehéz vasipar, aranybányák mindezek a különböző nemzetközi kapitalisták kezében vannak, nevezetesen: angolok, franciák, hollandok, belgák, magyarok, osztrákok, olaszok stb. kezében. Ez a tény azonban nem akadály annak, hogy az ipar a nemzeti köntöst öltse magára, a nemzet pedig megmarad egy szelid fejős tehénnek, a mi kapitalistáink nemzetközi profitjának magasztos célja érdekében. Ezek a kapitalisták tehát nagyon tarka színben tűnnek fel és igazán kevés szemrehányást tehetnek azért, mert a romániai proletáriátus nemzetközi ideológiában él. És hogy a mi nemzeti iparunk kifejlődési lehetőségének szabadná legyen téve az ut, a különböző vállalatok igazgatótanácsának kapui szélesen nyitva állanak a román politikusok előtt, akik a busás honoráriumok fejében megtisztelve érzik magukat, hogy a nemzetközi kapitalistákkal együtt lehetnek a zöld asztalnál.

Ha a romániai ipar kapitalistáinak széles körvonalú szervezkedési lehetőségei vannak, ha birtokában vannak az eszközöknek, melyekkel az egyes vállalatokat a U. G. I. R.-ban kényszerítik, ezt a szervezkedési jogot megtagadják a munkásságtól. „Amit szabad Jupiternek, nem szabad az ökörnek”. A szervezkedésben ők azt a nagyszerű hatalmas eszközt vélik, melynek igénybe vételével megvédik érdekeiket minden irányu szempontból, ezért követnek el bármilyen lehetőséget arra, hogy ez a fegyver ne jusson a munkásság birtokába is. Ott a gyárban, ahol a munkások osztályöntudatra ébrednek, és életföltételeik megjavítása érdekében szervezkedni akarnak, közbeveti magát a kapitalista és élbocsátja a munkából azokat, akik a szervezkedési akció élén állnak. A kizsákmányolt, jogaikból kivetkőztetett javakat termelő munkásosztályt megfosztják legmagasztosabb jogától is: a szervezkedési jogtól. Mert nem elég elvi szempontból törvénybe iktatni egy jogot, ha azt bármelyik munkaadó a munkanélküliség leple alatt bármikor felrughatja. Ime tehát a szervezkedési szabadságról szóló törvények egy lényeges nagy hibája, amely csak felszínesen tekinti az alkalmazottat egenlő félnek a munkaadójával, de valójában elég eszközt hagy a munkaadó birtokában, a szervezkedési eszmének csírájában való megfojtására. És azért a vasbeton akadályokat a munkásság mégis el fogja háritani az utjából. A szervezkedés létkérdést jelent a munkásosztályra nézve és azért nem fog visszahátrálni attól a legmesszebbmenő áldozathozattól, melyet az ügy megkíván.

A gyáriparosok szövetségének jelentéséből megtudjuk, hogy a nagyiparban foglalkoztatott alkalmazottak száma 300.000. Az ipar 7,274.129.000 lei adót fizet, mely összeg az állami adók egyharmadát teszi ki. Az iparba befektetett tőke 55 milliárd lei és az alkalmazottak fizetése meghaladja az évi 10 milliárd lejt.

Fantasztikus számok ezek, figyelembe véve országunk saját viszonyait. 55 milliárd lei befektetés! De hogy áll a jövedelem? Mennyi értékű profitot valósított meg a 300.000 alkalmazott. A jelentés erről az ügyről hallgat. A közvéleménynek nem szabad tudni erről a dologról. Elég tudni annyit, hogy 10 milliárd lejt tesznek ki a munkabérek, a profit nagysága pedig mély titok, örökös kérdőjel marad. Azonban egyet látunk: az iparban dolgozó munkások kegyetlenebb sorsban tengődnek, mint a gazda udvarából kivert kutya. Látjuk a rossz levegőjű, tudóveszes munkáskunyhókat, látjuk a sok rongyos ruhában járó proletárokat, látjuk a halvány arcokat, azoknak, akik e fantasztikus számoknak a megteremtői. Nem tudjuk, hogyan és miként nyer elosztást a 10 milliárd lei, de tudjuk, hogy annak a

300.000 alkalmazottnak meg van minden oka az elégedetlenségre és elkeseredésre, azokkal szemben, akik a földön levő javakat birják. Ha a tőke és a munka a termelési folyamatnak két nélkülözhetetlen tényezőjét képezik, akkor miért birja csak az egyik fél a profitot? Ha egyenlően járulnak hozzá a profit is egyenlőképpen oszljon meg? De éppen ebtőkével, nem az volna az igazság, talán, hogy a profit is egyenlőképpen oszljon meg. De éppen ebben a kérdésben áll a két fél közötti megbékülhetetlen ellentét.

A gyáriparosok kongresszusán elhangzottak olyan szavak is, amelyekből azt kellene következtetni, hogy a kapitalizmus és a munkáság között meg van a teljes harmonia. Ez az elegáns szóvirágokkal beharangozott harmonia hamuval betakart parázs, amely feléled a levegővel való érintkezés kapcsán és felperzseli, megemésztí ezt a harmóniát. Amit a munkásosztály szabadabb levegőt szívhát magába, az öntudatából kirobannak a lángnyelvek, utat törnek, elolvasztják a rabláncait. A kapitalizmus és munkásosztály közötti harmonia szemfényvesztés, per, amit a közvélemény szemébe akarnak fujni.

A gyáriparosok kongresszusa gazdaságpolitikai problémái mellett elég széles mederben foglalkozott a szociálpolitikai munkástörvénykezés kérdéseivel is. Az összes szociálpolitikai megtárgyalt pontokból csupán egy fedi az álláspontunkat és pedig: **a Társadalmi Biztosító Intézmény önkormányzatának kérdése.** Ez a gennyel megtelt seb, ki kell minél előbb fakadjon, mielőtt meg nem fertőzi az egész organismust. A Társadalmi Biztosító Intézmény jelenlegi önkormányzata kohlomány, működési formája valóban megcségyenítő.

E ponton túl a mi munkaadóinkból hiányzik a jó érzés. A szociálpolitikai törvények összes előnyös rendelkezéseit, vagy eltörölni, vagy megcsorbítani akarják. Ennek szemléltetésére néhány esetet az alábbiakban közlünk.

Az első 7 napra járó fizetés betegség esetén.

Ezt a teherterelt nem akarják többé viselni és azt mondják: „súlyosabb azonban az, hogy a munkaadóra kirótt ama kötelezettség, hogy az első hét napra járó fizetést a munkásnak betegség esetén folyósítsa, nagyban hozzájárul a munkás demoralizálásához”.

„A munkaadóra kirótt kötelezettség, hogy betegség esetén fizesse az első hét napra járó fizetést, nemcsak hogy egy nagy teherterelt képez a munkaadóra, hanem könnyű lehetőség adódik a hanyag és öntudatlan munkásnak arra, hogy munkanélkül pénzt szerezzen és ez a tény helyet ad a lustaságnak”.

„Az alkalmazottak fizetése után kirótt 1.20 százalékos baleseti póttjárulékot a munkaadók szintén rájuk nézve tehertereltnek tekintik és követelik ennek eltörlesztését”.

Ugy látszik tehát, hogy a balesetből kifolyólag munkaképtelen munkás életlehetőségeiről való gondoskodás nem érdekli már a munkaadót és az ilyen munkásnak a munkaadók elképzelése szerint már csa a halálra van joga.

A munkaszerződés törvényében pihenő-szabadságot csökkenteni akarják és az eddigi fizetett pihenőnapokat 5—15 napi időtartamra kívánják lecsökkenteni.

A munkakamara törvényének rendelkezéseit oly módon akarják módosítani, hogy ezen intézmény képviselői elveszítsék jogukat a munkaadó és munkás közötti nézeteltérések közbenjárására, valamint a munkakonfliktusok elintézésére ügyében eszközölt közbenjárásokra.

A munkabíróságokra vonatkozóan ami munkaadóink véleménye az, hogy ezeket meg kell szüntetni és legfeljebb a törvényszékek mellett szerveztessék meg egy-egy munkabírósági szekció. E reform szükségességét azzal magyarázzák, hogy a munkabíróságok eddigi működése katasztrófális helyzetet teremtett.

Ezek a főbb pontok azok, amelyek a mi szociális törvényeinkben bennfoglaltatnak és, amelyeket a mi munkaadóink az ő reakciós ideológiai képükre akarják átfőrnálni, de hozzá tették még azt, hogy még sok részletkérdés kell a munkaadók javára rendezést nyerjen. És akkor mi marad még a munkásoknak?

Egy lényegéből kivetkőztetett szociálpolitikai törvénykezés.

Mint mindenütt, úgy a mi kapitalistáink is azt a reakciós nézetet valják, hogy a szegény munkást vérig kizsákmányolják.

A tordai üveges munkások bérmozgalma

A gazdasági krízis nyomozható hatása következtében a tordai üvegesmunkások is sokat veszítettek a gazdasági, mint szervezeti téren. A kapitalisták mindig akkor támadják a legvehemensebben a munkások kollektív szerződéseit, munkabéreit és általában a proletárok életfeltételeit, amikor hivatkozhatnak a gazdasági életben mutatkozó pangásra, a munkanélküliségre, a munkaerő tömeges felkínálkozására; amikor rámutathatnak, hogy nincs megrendelés vagy ha van, kevés és azért sem fizethetnek annyit, mint addig. De felajánlják: ha olcsóbban akar dolgozni a munkás, akkor kaphat foglalkoztatást. Megfenyegeti a munkást, ha nem dolgozik olcsóbban és nem veszi tudomásul a minden irányban lenyírt munkafeltételeket, akkor elbocsátja és vesz fel még éhesebb munkásokat, akik szívesen dolgoznak a száraz kenyérré-valóért is. Azonban az természetes, hogy az olcsóbb munkaerővel termelt ipari cikkek eladási áraiban csökkenés nem áll be, az ipari cikkek nem olcsóbbodnak, csupán a munkabérek zsugorodnak össze, miáltal a tőke profitozásának még nagyobb, mint a „normálisnak” nevezett gazdasági viszonyok között. Ezen körülményre már számtalanszor rámutattunk gyűléseken és lapjainkban és számadatokkal is bizonyítottuk.

Ezen ténybeli megállapításokkal szemben mi a helyzet a munkásság köreiben? Amikor legerőteljesebben kellene összefogjon, és a szervezetség ellenálló erejét szembhelyezze a kapitalisták támadásával éppen akkor futamodik meg és enged, hogy

megszerzett jogai, tisztessége és emberibb munkafeltételei és a munkabérek, szabad prédájává válnak a kapitalisták profitésének. Gyáván, féltéken, meghunyászkodva türi, miként rabolják el tőle és családjától a mindennapi kenyeret. Kimarad a munkásszervezetből, hogy jó, hűséges és sorsa iránt nem lázadó béketűrő munkásnak bizonyuljon a gyárigazgatóság előtt. Ez a körülmény azonban nem segít sem az egyesén, sem az összességén, sőt rosszabbá és tűrhetetlenebbé válik a munkás életsorsa.

A tordai üvegesmunkásoknak is nagyrészt a gazdasági válság idején, lassan kimaradtak a szervezethez és így ők sem kerülhették ki sorsukat. A kollektív szerződésük időközben megszűnt, fizetésüket és munkafeltételeiket redukálták és a végén bár a gyár területén, de saját pénzükből felépített munkásokthozból kiiltotta az igazgatóság a munkásokat.

Ha kissé később is, de már feleszmélt a munkásság. Ma ismét újra csatasorba állott és a kapitalista kizsákmányolással szemben felvette a harcot.

A szervezetség eszméjétől áthatva a gyár munkásai beléptek a szakszervezetbe és a kollektív szerződés kötésére vonatkozó kívánásukat beterveztették a gyár igazgatóságának, valamint a munkaügyi inspektorátusnak is. Így most már újra szervezkedve igaz hittel és bizakodással indulnak harcba megtépázott gazdasági helyzetük megjavításáért.

Satu-Mare

Végre Szatmáron a Princz-gyár munkásai megelégteltek a kizsákmányolást, amely oly féktelen, hogy az ott dolgozó munkások, keresetükből a napi szükös megélhetést sem tudják maguknak és családjuk részére biztosítani, ruházatról, lakásról nem is beszélve. Ezen tűrhetetlen helyzetet egy pár öntudatos munkás megelégtelve, terjeszteni kezdték azon eszmét, hogy ezen a helyzeten csak úgy tudnak segíteni és eredményeket elérni, ha mindannyian szervezkednek, szakszervezetbe tömörülnek és felveszik a harcot a magasabb fizetésért, emberséges bánásmódot, a jogtalan levonások és pénzbüntetések megszüntetéséért, amely büntetések napirendeenn vannak.

A szervezkedés eszméjének terjesztése érdekében szaktársaink a szakszervezettel karöltve felhívást bocsátottak ki a gyár munkásaihoz. És mi történt? A felhívás tartalma szörnyen felháborította a Princz-gyár főnök urait. Hogy felháborodásukat a munkásokkal is tudassák, összehívták a munkásokat a gyár műhelyébe és egy hajcsár által tudtára adták a munkásoknak, hogy a felhívás tartalma hazugság, órájuk nézve sérelmes. (Azt elhiszük!) A munkásoknak mit ad a szervezet? Semmit! Csak elszedi a pénzüket és egy pár here élőködik rajta, de ők kenyeret adnak, — igen és még milyen feketét és keserűt!... A hajcsár kijelentéseit a munkások nagy tömege ökölbe szoritott kézzel hallgatta végig, csak egy-két gyáva kuli helyeselte a hajcsár beszédét és védte a főnök álláspontját. Ők, — szegények — jó talpnyaló kulik akarnak maradni továbbra is és árulói önmaguknak és munkástársaiknak. **Az igazi választ a gyár főnöksége a ma még ökölbeszortított kezű tömegektől fogja megkapni.**

Eltársak, munkások, munkások! Tanulást meríthettek ebből, hogy alig kezdték meg a szervezkedést, a tőkés már is megijedt, félti a profitját. Cselhez folyamodik, hajcsárjai útján félre akar vezetni benneteket. De hogyha a munkásság öntudatra ébred, hiábavalónak bizonyul a tőkés minden mesterkedése, nem lehet kizsákmányolni, nem lehet majd állati sorban tartani a munkásságot, ha bátran odakiáltjátok: elég volt, mi is emberek vagyunk, élni akarunk és munkánkat fizessék meg, hogy abból tisztességesen élhessünk!

Ezért felszólít benneteket a szatmári Vas- és Fémmunkás Szervezet vezetősége, hogy a megkezdett uton haladjatok tovább, ismerjétek fel osztályhelyzeteket, ne hátráljatok meg, mert a meghátrálás még nagyobb terort és kizsákmányolást fog eredményezni számotokra.

Sibiu

Még január havi lapunkban megemlékeztünk a szebeni vas- és vegyipari szakmákban foglalkoztatott munkásság szervezkedéséről. Sajnos, nem sokat haladhatott előre a szervezkedési akció, mert a helybeli hatóságok megtagadták a szervező gyűlések engedélyének kiadását. Arra hivatkoznak, hogy Szebenben a munkások egészen jó viszonyban élnek a munkaadókkal, a munkások nagyon megelégedettek a mai helyzettel, nem zúgódnak, nincsenek bérmozgalmak, vagy piánsztrájkok és ha a vasmunkás-szövetség beleavatkozik a helyi dolgokba, az ki fogja váltani a munkások nyugalma, erre pedig Szebenben semmi szükség nincsen. Egy kissé, mintha gyanus volna, hogy a helyi hatóságok annyira vigyáznak az eddigi jó viszony fenntartására. Megmondjuk, hogy az eddigi jó viszony lényege az volt, hogy a munkások éhbérekért dolgoznak, a gyárosok pedig busás hasznot vágnak zsebre. Azt hisszük azonban, hogy ennek a jó viszonynak hamarosan vége lesz.

Szövetségünk titkársága beadvánnyal fordult az illetékes Minisztériumhoz, melyben hivatkozott a munkásság törvényadta jogaira, kérte az ügy kivizsgálását és azt, hogy biztosítsák a munkásság szabad szervezkedési lehetősége.

Az építőmunkások szövetségének kongresszusa.

Az utóbbi évek gazdasági válságának hullámcsapásai érzékeny rést ütöttek a munkásszakszervezetek várfalain és e csapásoktól nem volt mentes az Építőmunkások Szövetsége sem. Évek hosszú során a munkanélküliség sorvasztotta az építőmunkások tömegét és főként az erdélyi és bánáti építőipari pangás következtében veszített sokat ezen munkásszövetség, hiszen tagjainak nagy része a csatolt területek építőmunkásaiból tevődött össze.

A múlt év folyamán beállt gazdasági válság enyhülésével a szövetség is, úgy taglétszámban, mint anyagi tekintetben sokat javult. És ha valami rendkívüli akadály közbe nem jön, minden remény meg van rá, hogy a fejlődési folyamat csak fokozódni fog.

A szövetség február hó 16-án tartotta meg országos küldött közgyűlését. A jelentések szerint, amíg 1933-ban csak 289 tag lépett be a szövetségbe, addig 1934-ben már 1084 és 1935. év folyamán 1505. Természetes, hogy a belépésekhez arányitva emelkedett a taglétszám és javult a pénzügyi helyzet is.

A közgyűlés határozati javaslatot fogadott el, melyben követeli a kormánytól a szociálpolitikai törvények betartását és azok kiterjesztését. Kimondta továbbá a közgyűlés, hogy külön alapot vezetett be a szaklap megjelenésének biztosítására. Az új vezetőség soraiban nagyrészt a régi ismert kipróbált elvtársakat választották meg. A szövetség titkári teendőivel továbbra is Wagner elvtársat bízták meg.

A „Metalloglobus“-gyári munkakonfliktus elintézését nyert

A bukaresti „Metalloglobus“-gyárban, ahol kb. 300 munkás és munkásnő dolgozik, február 8 és 16-án elbocsátotta a szervezetnél vezetőserepet játszó munkásokat. Az elbocsátásból kifolyólag munkakonfliktus keletkezett. Rusu szaktárs, a Szövetség titkára bejelentette a konfliktust, amely február 21-én a Munkaügyi Felügyelőség előtt került tárgyalásra. A munkások követeléseiket három pontban foglalták össze és pedig: az elbocsátott munkások munkába való visszavétele, a munkaidőnek 8 órától 6 órára való leszállítása és a fizetéseknek 15 százalékos emelése. A munkaügyi felügyelőségnél folytatott tárgyalások nem jártak eredménnyel, minthogy a Munkaügyi Felügyelőség nem ismerte el az esztergályos és lakatos műhelyeket — ahol a konfliktus keletkezett — olyan „szakosztály”-nak, amelyek a Munkakonfliktusok törvénye 4. szakasza értelmében konfliktust jelenthetnek.

A jegyzőkönyv felvétele után a Szövetség képviselője, a munkások kiküldötteivel együtt ismét közvetlen tárgyalásokba bocsátkozott a gyárfőnökséggel és ezen az uton sikerült a konfliktust közmegegyezésre elintézni.

Az igazgató kötelezte magát, hogy az elbocsátott 5 munkás közül, hármat visszavesz munkába, folyósítva nekik arra az időre, ameddig nem dolgoztak fizetésüknek 70 százalékát előleg képpen, amit az év végével le fognak irni. Abban az esetben, ha e kérdésből kifolyólag viták keletkeznének, úgy a vállalat igazgatósága elfogadja döntőbírónak Rusu szaktársat. Anghel Sava elbocsátott szaktárs megkapja összes neki járó jogait: pihenő-szabadságát és túlórai ellenértékét, amely együttesen kb. 14.000 leire emelkedett. Az igazgatóság szavát adta, hogy a munkásoknak teljes szervezési szabadságot enged, azzal a feltétellel, hogy a szervezési propaganda a munkaidőn kívül történjék. Ime, ezek a munkások által, a szervezetek segítségével elért pozitív eredmények.

Veszteségünk. Drotzinger Rudolf a lónyai csoportunk tagjának elhalálásával súlyos veszteség érte a szervezett vasmunkások összességét. Nevezett szaktársunk alig 33 éves volt és már is szép és tekintélyes szakszervezeti múlttal rendelkezett. Többször volt vezetőségi tag és mindenütt ott volt, dolgozott, küzdött, segített, ahol csak egy lépéssel előbbre lehetett vinni a proletáriátus igaz ügyét. Temetése ferbuár hó 19-én volt nagyszámú munkástársa részvételével.

A sirnál Gârboveanu szaktárs mondott megható bucsúbeszédet. Elhalt szaktársunkat fiatal özvegye két kis árvája és öreg édesanyja siratja. Öszinte igaz gyász tölti el minden szaktársunkat, akik őt ismerték és vele dolgoztak.

Köszönetnyilvánítás. Ez uton mondom köszönetet mindazoknak, akik felejtetheten férjem és gyermekeim apja temetésén részvettek és ezzel enyhíteni igyekeztek fájdalommon, valamint köszönetet mondom azoknak, akik támogatást nyújtottak pótolhatatlan veszteségünk alkalmával.

Özv. Drotzinger Rudolfné és gyermekei.

Kizárási határozat. A romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége satumarei helyi szakszervezete az alapszabályok 10. §-a értelmében Viznyovszky Jánost és Mezőssi Györgyöt a szakszervezet tagjai sorából kizárta.

Satu-Mare, 1936. január hó.

A vezetőség.

FELHÍVÁS

a helyi szakszervezetek vezetőségeihez

Felhívjuk a helyi szervezetek vezetőségeit, hogy több mint 10 hetes hátralékot ne fogadjanak el a tagoktól, hanem az ilyen hátralékokra utánfizetési hozzájárulást kell kérni, amit indokolt esetben a központ adhat meg, amely körülmény a tagsági könyvbe be lesz vezetve és az igényjogosultság felfüggesztve.

FIGYELMEZTETÉS. Kérjük a csoportvezetőségeket, hogy a szaklap szükségletet, ha abban valami változás van, jelentsék be a központi titkárságnak, hogy a kellő mennyiségben küldhessük.

A központi titkárság.

Közyülések

București

A bukaresti vasmunkások helyi csoportja február hó 23-án tartott egy rendkívüli közgyűlést a Casa Poporului, Str. Izvor 37 szám alatti helyiségében. A rendkívüli közgyűlés a vezetőség határozata alapján lett megtartva és ezen részt vettek a különböző vasipari üzemek tekintélyes számú munkásai. A rendkívüli közgyűlésnek célja az volt, hogy a különböző jelentések megtétele után lehetőség adódjék egy olyan vezetőség megválasztására, amely a tagok többségének a bizalmát bírja.

Rusu szaktárs megnyitja a közgyűlést és üdvözlő a megjelent tagokat, bő ismertetést nyújt a csoport fejlődéséről és ismerteti az üzemekben levő munkások helyzetét. Pontos adatokkal világít rá a munkaadók által megindított támadásokra és azokra az intézkedésekre, amelyeket a munkaadók a munkások ellen fogantatosítanak, azért mert szervezkednek. Rámutat a továbbiakban arra, hogy a Gyár- ipari Munkaadók Szövetsége már megindította a munkások törvényes jogainak eltörlésére vonatkozó harcát. A jelentéshez többen hozzászóltak, majd szavazás alá téve azt egyhangulag elfogadták.

A közgyűlés rátér az új vezetőség megválasztására és Rusu szaktárs javaslatára a következő vezetőséget választja meg: Elnök Nicolae Munteanu, alelnökök Crăciun Petre és Panait Gheorghe, titkár Constantinescu Vasile, pénztárosok: Wittlinger Béla, Kacsó Károly, vezetőségi tagok: Florea Nicolae, Toth László, Făgetel Vasile, Trandafirescu Constantin, Tomescu Ioan, Milan Miscov, Komlóssy Anna, Weiser Elisabetha, Dumitrescu Tănase, ellenőrök: Rosenwald Mania, Mărginean Petre, Anghel Sava, póttagok: Lohner Adolf, Waldman József és Román Ioan.

Az utolsó napirendi pont során Rusu szaktárs ismerteti a szervezési taktikának módosításait és felhívja a közgyűlés tagjait, hogy támasszák alá a vezetőségnek a munkások érdekében folytatott küzdelmeit.

Abrahám szaktárs köszönetet mond, a Romániai Vas-, fém- és vegyipari Munkások Szövetségének azon magatartásáért, hogy szélesebbkörű lehetőségeket nyújtott a bukaresti vasmunkások megszervezésére. Azon reményét fejezi ki, hogy a vasmunkások csoport tagjai rövidesen fel fognak szaporodni legalább 500 tagra. Más vonatkozásban az előadó rámutat a börtönökben szülő politikai foglyok sanyarú helyzetére.

A rendkívüli közgyűlés a legteljesebb megértés jegyében és bizakodással a jövőbe, zárult le.

Braşov

A brassói vasas szaktársak február hó 16-án tartották évi közgyűlésüket. A közgyűlést Orbán elnökszaktárs nyitotta meg. Megnyitó beszédében üdvözölte a Szövetség nevében megjelent Muntean szaktársat, valamint Bagoly elvtársat, mint a helyi szaktanács kiküldöttjét. Komoly és érdemleges munkára hívja fel a közgyűlés tagjait.

A jegyzőkönyv felvonása után, Kelemen szaktárs az évi pénztári forgalmat terjeszti elő. Orbán szaktárs a csoport múlt évi mozgalmáról tart kimerítő ismertetést. Jelentésében kitér az év folyamán kifejtett szervezési akcióra. A bérmozgalmak terén is élénk munkálkodást fejtett ki a vezetőség, aminek következtében eredményeket is mutathatnak fel. Ha mégis nem minden úgy történt, mint ahogy azt mindnyáján szeretnők, ennek oka a vezetőségen kívül álló okokban is keresendő. A jelentéseket a közgyűlés tudomásul vette.

Muntean szaktárs a szövetség nevében üdvözölte a közgyűlést. Majd ismertetést nyújt az ország vasipari munkásságnak gazdasági helyzetéről és a szövetség működéséről és fejlődéséről. A helyi szaktanács nevében Bagoly elvtárs tart beszédet.

A jelölőbizottság javaslatára a közgyűlés a következő szaktársakat választotta meg az új vezetőségbe:

Elnök: Tănase Ioan, alelnök: Orbán Gyula és Ilyés Emil, Pénztárosok: Német János és Schuster Mihály, Jegyző: Szakács Sándor. Választmányi tagok: Kerekes Mór, Hosszu István, Kelemen József, Szatmári István, Tamás Sándor, Binder Mihály, Koch András, Kedves Lajos, Fűzi Mihály, Tóth József és Lackó Ferenc. Ellenőrök: Meláz Vilhelm és Bender István. Póttagok: Thál Jenő és Gecser Károly.

Nádrág

Nádrági szaktársaink február hó 2-án tartották évi közgyűlésüket. A közgyűlést Melter szaktárs nyitotta meg. Megemlékezik az év folyamán elhunyt

szaktársokról és a közgyűlés felállással fejezi ki az elhunytak felett érzett fájdalmát.

Kutscherak szaktárs a jegyzőkönyvet olvassa fel és a vezetőség múlt évi működéséről tesz jelentést. Többek között jelenti, hogy a munkásokon építésére 25.000 leit gyűjtött össze. Suciú szaktárs a pénztári jelentést terjeszti elő, amit a közgyűlés tudomásul vesz.

Melter szaktárs a régi vezetőség nevében köszönetet mond az eddigi bizalomért és kéri a felmentvény megadását és egy korelnök választását. A közgyűlés a felmentvényt megadja és korelnöknek Stanconi A. szaktársat választotta meg. A jelölőbizottság kiküldése után Suciú szaktárs intéz beszédet a közgyűlés tagjaihoz. Szükségesnek tartja a munkásság mélyrehatóbb szervezkedésének kiépítését. Rámutat a gazdasági helyzetre, ami minden nap súlyosabban nehezedik a munkásság vállaira. A munkafeltételek, a túlórázás, a 8 órai munkaidő, a szociális törvények, mind olyan kérdések, amiért a dolgozó proletáriátusnak harcolnia kell. A kérdéshez hozzászóltak még Stan és Kolmann szaktársak.

Az új vezetőségbe a következő szaktársakat választották meg: Elnök: Melter Ferenc, alelnök: Lupu Gheorghe és Schmidt Adolf, Jegyző: Kutscherak Adolf, Rákóczi Imre, Pénztáros: Balasch Vencel, Tauber János. Könyvtáros: Kutscherak Kondrád, vezetőségi tagok: Muntean Simon, Plecei Teodor, Biris János, Glauber Henrik, Mellter Pál. Ellenőrző bizottsági tagok: Negrea Petru, Orsari Gustáv, Dumitriu Surtea. Póttagok: Adám Livius, Kraucsek Engelbert, Păducean János, Plecei Albert.

Az új vezetőség nevében Melter szaktárs mond köszönetet a beljükk helyezett bizalomért és kéri a tagok támogatását a jövőre nézve is.

Felszólaltak még: Ene Nicolaus, Kapelaro, Schmidt, Stanconi, Petrescu, Schöner és Kochim szaktársak. Valamennyien a szervezkedés fontosságát hangsúlyozták és a munkásokon szükségességét, majd a közgyűlés lelkes hangulatban véget ért.

Jogszabályok

VASÁRNAPI MUNKASZÜNT.

Azokban az üzemekben, ahol a vasárnapi munkaszünet kötelezettsége fel van függesztve, az alkalmazott egy pihenő napot kell kapjon minden megdolgozott vasár- vagy ünnepnap helyett — ellenesetben az a nap, a rendes 6 napra járó munkabértől különállónan lesz díjazva.

Ellenkező megállapodások érvénytelenek.

A vasárnapi munkaszünetről szóló törvény 1 és 2 cikke kimondja, hogy az ipari és kereskedelmi vállalatok kötelesek alkalmazotaiknak minden vasár- és ünnepnapokon egy 24 órás megszakítás nélküli pihenő időt biztosítani.

Ezek a rendelkezések közérdekű jelleggel bírnak és az ellenük vétők a fentnevezett törvény 26. cikkében foglalt szankciókat viselik.

Ha a felek között fenn is áll egy megállapodás, amint azt az alperes kimutatja, a vasárnapi munkaszüneti törvény 3. cikke utolsó bekezdése alapján, a törvény rendelkezéseivel ellenkező bármilyen megállapodás érvénytelen és mivel a rendelkezés közérdekű jelleggel bír, ettől eltérni nem lehet.

Habár a munkaszerződésről szóló törvény 58. cikke kimondja, hogy a felek egyéni szerződést köthetnek, mégis a munkaidő sajátága és tartama, alá van vetve a munkavédelmi szolgáló törvények általános rendelkezéseinek, valamint a vasárnapi munkaszüneti törvény 1, 2 és 3. paragrafusok rendelkezéseinek. E törvény 3. paragrafusa 2. bekezdése előírja, hogy a kollektív-, vagy egyéni megállapodások semmi körülmények között nem térhetnek el az 1 és 2. paragrafusokban foglalt rendelkezésektől, amelyek bármilyen természetű ipari és kereskedelmi vállalatokban foglalkoztatott alkalmazottaknak 24 órás pihenő időt ír elő a vasár- és ünnepnapokon végzett munkaidő helyett.

A vasárnapi munkaszünetről szóló törvény 7-ik paragrafusa, valamint a törvény végrehajtási utasításának 10 és 12-ik paragrafusai eltéréseket tartalmaznak abban az értelemben, hogy a süteményüzletek és cukrázdák stb. ünnepnapokon is nyitva tarthatnak azonban nevezett törvény 9-ik paragrafusa kategorikusan kimondja, hogy bármilyen eltérés esetében, ezen üzemek alkalmazottai, csoportokba osztva jogosultak a hét folyamán egy pihenőnapra.

Ennélfogva a fellebező egyéni megállapodás alapján nem léphette át a közérdekű jelleggel bíró tör-

vény rendelkezéseit és tiszteletben kellett volna tartása a vasárnapi munkaszüneti törvényt oly értelemben, hogy alkalmazottjának a vasár- és ünnepnap munkaidő helyett a hét folyamán pihenő napot adjon.

A fentnevezett törvény főelve az, hogy a megszerzett munkának, — a társadalmi érdekek szempontjából nézve — adassék meg a neki kijáró tekintély, hogy a munkafolyamat racionális elveken nyugodjon, hogy ellenesetben ne váltson ki káros hatást a társadalmi szervezetre nézve.

E célból tartotta szükségesnek egy pihenő napot az alkalmazottaknak meghatározni.

A fellebezőt elutasítja.

Aradi Törvényszék I. szekciója 1936 január 10-én hozott 2375/1935 számú döntése.

Elnök N. Mándon.

A pihenő szabadságra vonatkozó jogok.

Az alperes állítja, hogy a felperes akkordban dolgozott és így a végzett munkája nem volt időegységhez, darabszámhoz kötve, tehát sem a méltányosság, sem a törvény nem kötelezi őt arra, hogy a felperesnek fizetett pihenő szabadságot adjon.

Tekintettel a tanúk vallomására, hogy a felperes habár akkordba dolgozott, mégis a munkaadó által a gyár területén fogantatosított rendelkezések alapján, kötelezve volt a munkaadó részéről kijelölt időpontban munkába lépni és a munkát elhagyni és ezen rendelkezés be nem tartása az egyéni szerződés felbontását vonta volna maga után.

Hogy a munkabér a végzett munkamennyiséghez van arányítva, kitűnik a közte és más munkások között fennálló bérkülönbségből, hogy az akkordmunka nem más, mint a munkás szorgalmát és tudását igénybe vevő eszköz, hogy ugyanazt a munkaidőt dolgozza ki, ugyanazon szerszámokkal, mint a más munkások. Ilyen körülmények között nem lehet mondani, hogy a felperes a munka megkezdését és pihenő időt a maga belátása szerint osztotta be.

Igy a fentiekből kitűnik, hogy egy meg nem határozott időre kötött egyéni szerződéssel állunk szemben, amely szerint az alkalmazott a végzett munka eredménye szerint volt díjazva és a munkát a munkaadó által meghatározott időben és feltételek szerint végezte el.

Igy lévén, a fizetett pihenő szabadság, amelyet a törvényalkotó minden munkás részére feltétlenül szükségesnek tart, teljes egészében a munkaadótól függ, tehát a munkaadó felelős a törvény rendelkezésének betartásáért.

Figyelembe véve, hogy a törvényalkotó a munkaszerződésekről szóló törvény 49. paragrafusa alapján kötelezi a munkaadót, hogy alkalmazottjának pihenő szabadságot adjon és nem tesz semmiféle különbséget a különböző féle alkalmazottak között.

A Bukarest-i Munkabíróság II-ik szekciója 2495/1935. számú döntése.

Bíró Traian Mircescu.

Felhívjuk mindazon tagok figyelmét, akik betegség, nyugdíj, baleset, vagy bármilyen ügyük elintézése érdekében Bucurestiben utaznak és a Szövetség támogatását igénybe akarják venni, tagsági könyvüket hozzák magukkal, mert csak ennek bemutatása ellenében számíthatnak a támogatás igénybevételére.

Felhívjuk az összes csoportok vezetőseit, hogy a tagok elhalálzását minden esetben jelentsék be a központi irodának, tekintet nélkül arra, hogy az elhalt elhalt tag igényjogosult-e segélyre vagy nem.

HALOTTAINK

Sajnálattal alább közöljük az utóbbi hónapokban elhalt szaktársak neveit. Az elhalt munkástársaink hozzátartozói a következő segélyekben részesültek:

Sperniac Ioan, Bocşa Română Lei	2.000
Granatofsky Balentin Reşiţa	"
Tamás István Reşiţa	" 5.000
Körmöztzi Otto	" 5.000
Klimek August	" 5.000
Suciú Ioan Hunedoara	" 1.000
Deák Ferenc Braşov	" 2.000
Várady Károly Anina	" 5.000
Paseka Adolf Nadrag	" 5.000

Az elhalt szaktársak emlékét közzétettlétel őrizi meg a szervezett vasmunkásság összessége.